

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 21. marts 2018 — Dănuț Podilă m.fl. mod Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători »CFR Călători« SA București (C-133/17) og Costel Nicușor Mucea mod SMDA Mureș Insolvency SPRL, der handler i egenskab af kurator for SC Industria Sârmei SA Câmpia Turzii (C-134/17) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Cluj — Rumænien)

(Forenede sager C-133/17 og C-134/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 89/391/EØF — arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet — klassificering som arbejdssted, der er belastende eller særligt belastende for arbejdstagerne — vurdering af risici for sikkerheden og sundheden under arbejdet — arbejdsgiverens forpligtelser)

(2018/C 166/21)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Cluj

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Dănuț Podilă, Vasile Oniță, Dumitru Cornel Bara, Gheorghe Podilă, Alexandru Daniel Coneru, Mihai Călin Junc, Dănuț Bungău, Francisc Chudi, Ioan Iancu, Ionel Negruț og Dan Florin Roxin (C-133/17) og Costel Nicușor Mucea (C-134/17)

Sagsøgte: Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători »CFR Călători« SA București (C-133/17), SMDA Mureș Insolvency SPRL, der handler i sin egenskab af kurator for SC Industria Sârmei SA Câmpia Turzii (C-134/17)

Konklusion

Artikel 114, stk. 3, TEUF, artikel 151 TEUF og 153 TEUF samt Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet skal fortolkes således, at de ikke finder anvendelse i forhold til en national lovgivning som den, der er omhandlet i hovedsagen, som fastsætter strenge frister og procedurer, der ikke gør det muligt for de nationale retter at efterprøve eller fastsætte klassificeringen af arbejdstagernes aktiviteter i forskellige risikogrupper, på grundlag af hvilken disse arbejdstageres alderspension beregnes.

⁽¹⁾ EUT C 202 af 26.6.2017.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 22. februar 2018 — Luigi Bisignani mod Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale 1 di Roma (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Commissione tributaria provinciale di Roma — Italien)

(Sag C-125/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 53, stk. 2, og artikel 99 i Domstolens procesreglement — fri bevægelighed for kapital — artikel 64 TEUF og 65 TEUF — direktiv 2011/16/EU — administrativt samarbejde på beskatningsområdet — overførsel af kapital til Vatikanstaten — indberetningspligt vedrørende overførsel af midler til eller fra udlandet — ophævelse)

(2018/C 166/22)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Commissione tributaria provinciale di Roma

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Luigi Bisignani

Sagsøgt: Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale 1 di Roma

Konklusion

Artikel 64, stk. 1, TEUF og artikel 65, stk. 1, litra a), TEUF skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der endeligt ophæver overtrædelser bestående i manglende indberetning af overførsler af midler til udlandet.

⁽¹⁾ EUT C 213 af 3.7.2017.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Justice de Paix du canton de Visé (Belgien) den 30. januar 2018 — Michel Schyns mod Belfius Banque SA

(Sag C-58/18)

(2018/C 166/23)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Justice de Paix du canton de Visé

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Michel Schyns

Sagsøgt: Belfius Banque SA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) a) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler ⁽¹⁾, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 1, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.75 i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren og kreditformidleren i de kreditaftaler, som de sædvanligvis tilbyder eller involveres i, skal tilvejebringe den kredittype og det kreditbeløb, der er mest passende, under hensyntagen til forbrugers finansielle situation på tidspunktet for aftalens indgåelse og til kredittens formål, for så vidt som den sidstnævnte bestemmelse indeholder en generel forpligtelse for kreditgiveren eller kreditformidleren til at tilvejebringe den mest passende kredit for forbrugeren, som ikke fremgår af det nævnte direktivs ordlyd?
- b) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 2, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.77, stk. 2, første afsnit, i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren kun kan indgå en kreditaftale, hvis vedkommende i betragtning af de oplysninger, som denne råder over eller bør råde over, navnlig på grundlag af den søgning, der kræves i artikel 9 i loi du 10 août 2001 relative à la Centrale des crédits aux particuliers, og på grundlag af de i artikel 10 nævnte oplysninger, med rimelighed må formode, at forbrugeren vil kunne opfylde de forpligtelser, der følger af aftalen, for så vidt som det følger heraf, at kreditgiveren selv tager stilling til, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugers sted?